

Publicerad 2007-02-14 20:21 av Mr G

När de kom fram till ödetorpet så öppnade de dörren. Det knackade och skrek i det gamla dörren gångjärn. Den hade säkert inte varit öppen på mycket länge.

ÖDETORPET

ÖDETORPET

Sommaren var i sin fulla blomning och dagarna vara bara lata.

Evert hade tänkt att frågade Erik om de kanske skulle åka och plocka blåbär.

- Blåbär sa, Erik det är väl ingen höjdare precis.

- Ja. Men svarade Evert på väg dit kunde vi titta in Adrian gamla garage.

- Vet du om han har gjort något försök att fixa amerikanaren?

- Nej, men han sa när jag pratade med honom sist, att han väntar på delar.

Denna Thunderbird 1959 var en röd skönhet med röda säten i skinn.

Adrian hade lagt över vita fårskinns pälsar.

Detta klart var verkligen något att kasta ögonen på.

- Evert, ropade hans mamma.

- Det skulle inte vara så dumt att göra en blåbärs paj till kvällen.

- Men det fodras j att man då har blåbär, fortsatte hans mamma.

- Jag vet vad du är ute efter ,sa Evert

Medan de cyklade tog Evert några bilder med sin kamera som hade fått i julklapp.

De stannade till ganska så länge i Adrians garage för att beundra denna skönhet till bil.

Evert han påpekade.

- Arbete väntar oss tyvärr för gör vi inte detta blir morsan riktig arg.

Erik vände på huvudet mot Evert och sa.

- Ja, arbete det är inte något som gör mig speciellt glad.

Evert han log i smyg, för detta var ju riktigt sant.

Det passade verkligen in på Eriks personlighet.

Blåbärsstället låg en bra bit där ifrån och ganska så långt in i skogen.

De fick cykla en bra stund och de hade ju inte någon anledning till att skynda sig.

Erik sa.

- Gud sa inte att vi skulle stressa ihjäl oss, bara att vi skulle skynda oss.

- Det är verkligen en stor skillnad.

Vägen var gropig och det var inte så lätt att cykla här inte. Men båda visste vägen till det här blåbärsstället.

Från denna väg som inte var så stor till en annan mindre väg som avslutades med nästan en kostig.

Erik sa.

- Det hade varit bättre om vi hade varit en ko. För då hade vi sluppit att plocka blåbär.

Jag har då aldrig sett en ko plocka blåbär, har du?

- Nej, jag vet inte ens om de tycker om dem, sa Evert.

Denna kostig blev allt mindre och till slut kom de fram till ödetorpet.

Ett ödetorp som hade stått där i två hundra år åtminstone.

Detta lila torp med gräs på taket och små fönster med gluggar.

Det låg vackert ändå där i backen med många vilda blommor och stora ekar i bakgrunden.

Blåbärsstället låg inte så långt därifrån utan Erik och Evert ställde sin cyklar mot ett gammalt träd.

De fortsatte en bit till och ny var de framme vid det rätta stället så att säga.

De plockade ihop ganska så mycket på en kort tid och snart så sa Erik.

- Det får faktiskt vara nog nu, det ska ju bara vara till en blåbärs paj.

- Ja, du har rätt sa Evert efter ett sådant dagsverke borde vi nog vila oss lite.

- Inge dum idé sa Erik

De lutade sig tillbaka och låg bara och småpratade lite.

Det började att dra i ögonlocken och snart sov båda två.

Dagen började att gå mot sitt slut när de vaknade till med ett ryck.

- Vad ända in i blekaste kålrötter. Har vi sovit så länge?

- Morsan tror ju naturligtvis att den stora jätten har tagit oss, sa Evert.

De samlade ihop sig och gick emot cyklarna.

När de skulle ta sina cyklar tittade de emot ödetorpet och Erik sa.

- Titta det lyser ju i fönstret!

- Ah, du pratar det har ju inte funnits människor där på två hundra år.

Evert tittade nu också mot ödetorpet och blev helt förstummad när han såg detsamma som Erik.

- Ska vi gå och titta efter, Sa Erik?

- Menar du att vi ska gå in i ödetorpet. Varför då där finns ju inte något.

- Det är säkert den nedgående solen som ställer till ett spratt för oss.

Nyfikenheten drev naturligtvis dem att titta efter vad det var frågan om.

Men som det heter, nyfikenheten dödade katten.

När de kom fram till ödetorpet så öppnade de dörren. Det knackade och skrek i det gamla dörren gångjärn. Den hade säkert inte varit öppen på mycket länge.

Väl därinne såg de att det fanns ingenting i det rum de kom in till.

Men de tittade in i det rum som de hade sett de här ljuset komma ifrån.

Till sist, till sin stora förvåning stod där två oljelampor i fönstret.

De gick fram och tittade på oljelamporna.

De vände på dem och där fanns ingen olja eller någon veke i dem.

- Hur i alla världen kunde de då lysa, Sa Evert?

- Ja, det var väl solen som reflekterade på dem, svarade Erik.

Evert satte ner den ene lampan nu för den var riktigt het.

- Konstigt sa Evert, varför är dem så varma?

Oljelamporna stod nu i fönstret igen och Evert och Erik var lite förbryllade vad det här var för något.

I vilket fall som helst så måste de nu cykla hem innan det blev skallgång efter dem.

Dörren skrev lika mycket nu när de stängde den.

De tittade tillbaka när de kom till cyklarna.

- De lyser ju igen, skrek nästan Evert!

Erik kom med en lysande idé att Evert kunde ta några bilder på honom med lamporna i bakgrunden.

Evert han tog några bilder och med denna fina idé kunde de ha ett alibi för vad de hade varit så länge.

Nä de kom hem så de till sin mamma.

- Ja, du et vi har faktiskt råkat se något väldigt lustigt.

De berättade hela historien för Everts mamma.

Everts mamma sa.

- Kan ni inte komma med någon bättre ursäkt lite fantasi har ni väl?

Efter blåbärs pjen så sa Erik.

- Du måste gå med filmrullen i morgon.

- Ja, jag ska lämna in den i morgon.

Efter en god natts sömn så lämnade Evert in sin rulle och frågade hur länge det skulle ta?

Expediten sa.

Du får nog det om en vecka eller så.

Evert träffade Erik och var glad i hågen.

- Nu kan vi bevisa för morsan att vi inte bara är några slöfockar.

- Ja, men det är ju inget bevis på att vi inte är det, Sa Erik

- Men det klart att vi kommer i en helt annan dager, när hon har sett det här.

Veckan gick ganska så långsam och både Evert och Erik hade sagt till Everts mamma.

- Du ska få se att du ändrar dig när jag har fått mina bilder.

- Jo, säkert sa Everts mamma.

Kommande dag så rullade postbilen upp och la ner ett försändelse från fotolabbet.

Både Evert och Erik sprang vad de kunde till brevlådan.

De såg att det kom från fotolabbet. De rusade tillbaka och försökta nästan slita upp försändelsen.

Evert tog fram första kortet, det fanns inget på det. Han tog fram nästa.

Det var likadant som de andra.

Evert tittade missmodigt på Erik och tog upp e sista bilderna.

Då såg de båda att det var Erik som stod där på kortet.

De blev riktigt glada och två kort på Erik och ett på Evert.

Men sa Evert.

- Hittar du inte lamporna?

- Nej, sa Erik man ser inte att de lyser!

Vad konstigt sa Evert, de lyste ju så klart när vi tog korten.

Just då kom Everts mamma in.

- Jaha, får vi nu se vad som är beviset på er fantastiska insats.

Hon tog korten och tittade på dem. Där var Erik och Evert framför ödetorpet.

- Vad är det för speciellt med det här, sa hon?

- Nästan unisont så sa både Evert och Erik.

- Nej, det var väl inget då!

Mr G

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mr G med Poeter.se id #13053 innehar upphovsrätten